

Ne može se to sada objašnjavati. Ne dopada ti se? Ona misli šarena kapa. Prvi put on se plaši ulice.

Ona je dete.

Njegov pasoš je u pregratku.

Ti izgledaš veselo. Stavila mu je na glavu šarenu kapu, da ne bi delovao tako ozbiljno. Čudi se što se Marlis privezuje. Bez insistiranja. Ostavlja kapu na glavi, dok »šaltuje«, osvrće se da ne bi pozadi naleteo na koga. Samo sada nikakva greška —

Dakle, to je bio Eg Mort.

Ona ima sina koji ide u školu; studirala je u Parizu; sad se razvodi; žena je, nikakvo dete.

Konji Kamarga. Ponekad ona nešto kaže, ponekad on. Na sreću, slab saobraćaj. Tada, opet on pokušava da misli o poslu: Kada je čovek mrtav? Problem pri presađivanju srca. Iznenađuje sebe za trenutak, kad kaže: Moram sutra promeniti ulje! umesto da kaže šta misli. Objasnjava to sebi suviše jednostavno.

Ranije, kao dete, jahala je.

Vozi iza nekih belgijskih kola sa prikolicom, ne pretičući; kada, najzad, pretiče, upravo je to još dostižno, ali bilo je opasno. Ona ništa ne govori.

Pacijenti ga cene: njegov mir, njegov mir, njegovu sigurnost, njegovu pouzdanost itd.

Sad ona nosi veselu kapu. Sve ti pristaje! kaže on, ali gleda kuda vozi. Da li on uopšte sluša? Ona mu čita iz Gid Mišlena kako bi se radovao pećinskom slikarstvu Altamire, te da ne misli na promenu ulja, tako on zna zašto putuju do Altamire. Ona to lepo zamišlja.

Uvek je imao sreće, ako se uporedi sa drugim ljudima, u pogledu zdravlja i posla i uopšte, samo ne kao alpinista (Pik Buiin) —

Ona kaže: Pomišljaš li već opet na jelo! On ne misli ništa, već gleda na put ispred sebe; hteo je samo nešto da kaže, ono što ima da radi u Monpelju, jer gleda znak: *Monpelje 12 km*. Bolje što nije rekao ništa.

Viktor prolazi sa lakim ozledama, rasekline na slepoočnici, ne seća se, međutim, nikakvog teretnjaka sa prikolicom. Ona umire na putu za bolnicu u Monpelju. Ne seća se ni trenutak aleje gde se to dogodilo, gde sad leži među platanima prevrnutu prikolicu; pri uviđaju, čini mu se kao da se prvi put nalazi u ovoj aleji sa raskršnicom, gde je saslušavan (na francuskom) i saznaje da je imao prednost, dakle nije kriv.

Kasnije postaje primarijus.

Deset godina nije nikada spomenuo nesreću kod Monpeljea; ne zna kako, kako je došlo do nje.

Nekoliko poznanika znaju to otprilike.

On postaje šef jedne klinike, otac dvoje dece, mnogo putuje, ali nikad u Španiju.

Lekar ima potrebu da priča pred početak neke operacije o sebi, a to mu je poznato; uprkos tome on spominje svoju nesreću kod Monpeljea u Francuskoj: — Imao sam prednost, kao što je rečeno, utoliko nisam kriv... Zatim dodaje: Stvarno kako nam se dogodila ta nesreća? Ni pacijent ne zna. Zašto jednostavno ne kaže laku noć, ono uobičajeno: Spavajte, ako vam šta treba zvonite dežurnoj sestri. Ali prethodno je to već rekao. Zatim uzima knjigu sa noćnog stola ne čitajući ništa sem naslova. Vraća je opet na staro mesto. Šta je stvarno hteo da kaže: Nema razloga za zabrinutost, što će sutra da prisustvuje operaciji ali sam je neće vršiti, međutim, učestvovaće u njoj, nema razloga za zabrinutost itd.

Nikad više nije imao nesretni slučaj.

Pacijent, očito razočaran, ne usuđuje se da pita, zašto sâm šef ne vrši operaciju.

Njeno pitanje: Jesi li siguran?

Nikad više nije govorio o nesreći.

Marlis je videla teretnjak, opomenula ga je, video je teretnjak, ali nije kočio; imao je prednost. Može biti da je čak dao gas, da bi pokazao da je siguran. Kriknula je. Žandarmerija iz Monpeljea dala mu je za pravo.

Preveo sa nemačkog
Božidar Zec

dušan radak

laza kostić
završava kritički spis
o jabuci
koja se koristi
nakon doručka u prirodi
i gleda
kroz prozor
sportske radnike kako
pevajući trče
negde
ka vrhu ulice
i upravo to
razmišlja on
nagoni velike umove
da kupuju što više
mastila
stoje nad svežom hartijom
pale svetlost noću
razgovaraju
sa sobom
sa stopalom i
zidom
a tako se valjda
mogu izbeći
neravnine teksta
razložiti
kompleksne pojave
na proste delove
tako se valjda
dolazi do velikih otkrića
i sve to on zna
laza kostić

posle obilnog
doručka ručka večere
odlazi u duge šetnje
visoko dižući pogled
dok ptice okolo lete
i neki dečaci
sa strepnjom ga slede
on gura ruku u džep
vadi jevtine cigare
i puši
dim odlazi na nebo

i dok hoda bulevarom
dobre gospođe se
došaptavaju
i smeše
crveni autobusi prolaze
i svi mu mašu
on stane pred
knjižarom
pušta nove dimove
smeteno
popravlja kravatu
i nastavlja da korača
a njegovo lice je
tužno
njegovo srce kuca
popodne
laza kostić
zaliva cveće u svojoj sobi
uzme neku knjigu
počinje da je
čita
zatim sedne na stolicu
i zamišli se
seći nokte
rezati kosu
prevrtati se u vazduhu
živeti
sve to uraditi
i plakati
plakati

laza kostić
voli da se uhvati za sto
ili neki drugi
stabilni predmet
dok razmišlja
jer i svi drugi
koji rade isto
što i on
pamte se
po nekoj osobenosti
koju ostali nemaju

i tada
upravo tada
laza kostić
ustaje sa stolice
baca se
na ostatak paštete
i igra se nožem
u svojoj sobi
tako postaje veselo

onda kaže sebi
da hoće da bude
zaljubljen
i on bude
zaljubljen
zatim kaže
da hoće da bude
neka divlja zver
i bude divlja
zver
i tako
laza kostić
postaje sve ono
što hoće

potom se
laza kostić
strašno uozbilji
stane kraj vrata
i užasno počne da viče
tako da gospođu
koja visi na zidu
u ramu
a to je st mary on higway
počinje da hvata
groznica
i ona se trese
ali svi oni
koji mogu da čuju
lazu kostića
kako se dere
znaju da se ustvari to
laza kostić
bori sa svojim
pesmama
i niko na to
ne obraća pažnju
lazi kostiću
je vrlo žao što niko
na to ne obraća pažnju
ali mu je i krivo
što ne može
da se seti
nečeg drugog
kako bi nagovestio
ljudima koji vole
njegove pesme
da je opet gladan

zapravo
laza kostić
je svetski čovek
on se dopisuje
sa nekim svojim rođacima
koji žive
po evropskim i afričkim
prestonicama
i oni mu pišu
da su dobro
i još neke druge stvari
čak se raspituju
za njegove pesme
ali on ne želi
da ga ljudi nazivaju
hvalisavcem
no
laza kostić
ima čim da se teši
pred njim je široka
budućnost
pred njim će pasti
autoriteti
kada tome dođe vreme
i zbog toga je on
strpljiv
i pokorava se
zakonima psihologije
jer će se ljudi
ipak rastuziti
i savest će početi
da ih grize
on će postati
slavni
laza kostić

tako umiren
on započinje da piše
završetak
kritičkog spisa
o jabuci
najpre od cele jabuke
koju će najpogodnijim
metodama
razložiti na
proste sastojke
do najsitnijih delova
i stići
do njene suštine

st mary